

ဂျူး - ကောင်းကင်မပါသောည

(တစ်)

အနက်ရောင် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် အမြင့်တစ်နေရာဆီမှ လျင်မြန်စွာ
နိမ့်ဆင်းပြိုကျလာတော့မည်။

သေမင်းသည် ဝတ်ရုံတစ်ခုလွှမ်းခြုံထားသည်ဆိုလျှင် ထိုဝတ်ရုံသည်
အနက်ရောင်ပဲဖြစ်ရမည်။ သေမင်းသည် စိတ်ရှည်၏။ ဇွဲနဲပဲကြီး၏။ ထို့အပြင်
ကျီစယ်တတ်သေး၏။ နောက်မှာတစ်စုံတစ်ရာက လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေသလို
စိတ်ကထင်လာသည့်အခါ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို
ဘယ်တော့မှတွေ့ရမှာမဟုတ်။ ၎င်းသည် လျင်မြန်ပါးနပ်သည်။ ခြေသံလုံသည်။
တရွတ်ဆွဲသံပင်မကြားရ။ လိပ်ပြာမသန့်အောင်သာ
ထိုအရာကတိုးတိတ်စွာခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။ မိမိလာရာလမ်းတစ်လျှောက်
အလွန်သတိကြီးစွာ၊ ဉာဏ်ပညာကြီးစွာဖြင့် ထောင်ချောက်များ၊ ခလုတ်များ
တပ်ဆင်ထားခဲ့ပါ။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအရာသည် မိမိနောက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကျန်နေခဲ့မည်ဟု စိတ်ချလက်ချမယုံကြည်လိုက်လေနှင့်။ ထိုအရာ သည်
နောက်နားခပ်ကျကျမှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာပါမှာပါပဲ။ တစ်ခါမှာတော့
(သူ့ဝတ်ရုံဟုထင်ရသည်) စိုစွတ်ထိုင်းမိုင်းသောအဝတ်အထည် တစ်ခုခုက ဆံစ သို့မဟုတ်
လည်ကုပ်ကိုလာထိသည်ကိုပင် ခံစားရလိမ့် မည်။ ထိုအခါ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားလျှင်
ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ဖြစ်မည်။

ကျွန်မကြောက်ရွံ့စွာတွေးဝေနေခဲ့သည်။

ကြောက်ရွံ့မှုတွင် အချိန်ကာလာရှိ၏။ အနီးအဝေးလည်းရှိ၏။ ကျွန်မတို့သည်
ကြောက်ရွံ့ခြင်းကိုဘယ် တုန်းကမျှ စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ရေးစပ်ဖို့စိတ် မကူးခဲ့ကြပေ။
သို့သော် လောကတွင် အရေးကြီးသည်ဟု ထင်ရသော အရာမှန်သမျှ
ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့်အခြေခံသည်။

အိပ်(က်)(စ်) ရောင်ခြည်ဖြင့်ခါတ်မှန်ရှိကြခြင်းသည်လည်း ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။
လျှပ်စစ်ဖြင့် နှလုံးတိုင်းထွာ၍ ဂရိပ်ဆွဲခြင်းသည်လည်း ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။
ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်သည်လည်း ကောင်း၊ ပရိတ်တရားတော်သည် လည်းကောင်း၊
ကြယ်တာရာဆွေးနွေးပွဲသည်လည်းကောင်း၊ ရေကျာဗစ် ဆွေးနွေးပွဲသည်လည်းကောင်း၊
တာလတ်ပစ်နျူကလီးယားဒုံးပျံများဖျက်သိမ်းရေး စာချုပ်သည်လည်းကောင်း
ကြောက်ရွံ့မှုနှင့်သက်ဆိုင်သည်။ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ပင် သေမင်းနဲ့ဝေးခဲ့ကြသည်။

ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ပင် သေမင်းနှင့်နီးခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် ယခုချက်ချင်း မိမိအပေါ် ကျရောက်လာနိုင်သော
သေမင်းအန္တရာယ်များအကြား ဖန်တီးထားသော ကြေကွဲမှုများအကြား
လုပ်ကြံရယူထားသော ပိဋိသန္တာရစကားများအကြားတွင် တစ်စုံတစ်ခု
ကိုအမြဲမျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ ဤအရာကိုမရမီက ကျွန်မသည် ဤအရာကိုမျှော်လင့်ခြင်းဖြင့်
အသက်ရှင်နေသည် ဟုထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်
ဤအရာကိုရပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မသည် ထိုအရာကို ထပ်မံမျှော်လင့်ပြန်သည်။
ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသည်အလွန်လောဘကြီးပါသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး လောဘတကြီး ဖတ်တွယ်ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဤနေရာတွင်တော့
ညည်းတားသံများ၊ အော်ဟစ်သံများ၊ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းများ၊ သည်းမခံနိုင်သော
ဒုက္ခဆင်းရဲများစာရှိသည်။

ဤ ဒုက္ခများအကြားတွင် ရွှေရောင်လက်သောဦးနှောက်၏
ဘာမျှအသုံးမဝင်ခြင်းအဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်မ သိခဲ့ပြီ။ နုနယ်ပျိုမျှစ်ခြင်းနှင့်
အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း အကြားကခြားနားမှုပါးပါးလွှာလွှာ ကလေးကိုလည်း ကျွန်မဖြတ်
ကျော်ခဲ့ပြီးပြီ။ မြစ်သည် မြောက်မှတောင်သို့စီးဆင်း၏လို့ ပထဝီမှာသင်ရသော်လည်း
ပြောင်းပြန်စီးသောမြစ်များ အကြောင်းကြားဖူးပြီ။ ရက်ရောမှုသည်နောက်ဆုံးတွင်
မနိုင်မမနင်းဖြစ်မှုနှင့်အဆုံးသတ်လေ့ရှိကြောင်း ကျွန်မသိ ခဲ့ပြီ။
ဦးနှောက်ကိုဖောက်စားရုံမျှမက ဦးခေါင်းခွံထဲမှာ အုံကျင်းဖွဲ့၍
နေတတ်သေးသောပင့်ကူများအကြောင်းကို လည်းကျွန်မသိခဲ့ပြီ။
ကျွန်မလက်တွေကပဲတိုလွန်းနေတာလား၊ မမိမကမ်းဖြစ်ခဲ့ရသော ချစ်ခြင်း
မေတ္တာနှင့်လည်း လွဲခဲ့ရဖူးပြီ။ ကျွန်မမျက်နှာသို့ လာ၍စဉ်သော မနာလိုစကား
အပိုင်းအစများကိုလည်း ထုံထိုင်းစွာခံစားသိရှိခဲ့ရပြီး ပြီ။ ယခုချိန်တွင်မနက်ဖြန်ဆိုသော
စကားလုံး၏ အရသာကိုပင်ကျွန်မ မသိတော့ပါ။

ကျွန်မသွားတော့မည်။

ပြတ်သားမှဖြစ်တော့မည်ဟု သတိရမိလိုက်သောအချိန်တိုင်းတွင် မပြတ်သားမှုများစွားဖြင့်
လေးလံ ပိကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ လုပ်ရှားရန်မလွယ်ကူတော့ချေ။ တွေဝေခြင်းသည်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ချို့မြန် လှသည်။

ကျွန်မသွားမှဖြစ်မည်။

တောင်အရပ်သို့သွားသည်ဖြစ်စေ၊ မြောက်အရပ်သို့သွားသည်ဖြစ်စေ အရေးကြီးသည်မှာ ဤနေရာ တွင်ကျွန်မ မရှိဖို့သာဖြစ်သည်။

(နှစ်)

မိုးသည်းသောည မဟုတ်။ နှင်းစေ့သောညမဟုတ်။ ရင်ခုန်နေသောညလည်းမဟုတ်။
လဝန်းမရှိ။ ကြယ်တာရာ များမရှိ။ နေရောင်ခြည် လရောင်ခြည်များ၊ လောက၏ချိုစိမ့်မှုများ၊
မိန်းမူးဖွယ်ရာအောင်မြင်မှုများကို ရနိုင်သ လောက် ညှစ်နုတ်၊ ခြစ်ထုတ်သော
သွေးအေးအေးနှင့်ညသာဖြစ်သည်။

စမ်းရေစီးသံမကြားရ၊ နာရီစက်သံမကြားရ။ ညဌက်တို့၏ အတောင်ပံခတ်သံပင်မကြားရ။
သစ်ရွက်သစ် ခက်တို့၏ တီးတိုးသံပင်လျှင်မကြားရ။

အခုလိုညမျိုးသည် တစ်ခုခုကိုဆုံးဖြတ်ဖို့၊ အဆုံးသတ်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးညဖြစ်သည်။

ကျွန်မဘာကိုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသနည်း။

ကန္တာရပင် အကိုင်းအဖျားမှာကြာမြင့်စွာ တွဲလွဲချိတ်ထားခံရသောကြောင့်
အရောက်မှိန်ပျက်လျက်ရှိ သောသစ္စာစကားများ၊ မဖွပ်လျှော်ဘဲအဖန်တလဲလဲ
သုံးခံရသဖြင့် ညစ်နွမ်းပျော့ဖတ်နေသော လောကဝတ္ထုများ များ၊ ရောဂါပိုးများ၊
ပြင်းပြလိုက်မောနေသော အသက်ရှူသံများ၊ ဘယ်တော့မျှ လိုအင်ဆန္ဒ မပြေပျောက်နိုင်
သော ငတ်မွတ်မှုများ။

အားလုံးအပေါ်တွင်နောက်ဆံတင်းဖို့မလိုပါ။

ဘယ်လိုအရာမျိုးကြောင့်မှ ပျော်ရွှင်မှုကိုမရခဲ့သူ ကျွန်မအတွက် လောကကြီး၏
ဟဒယရွှင်ဆေးများက မတိုးတော့ပါ။ လူတစ်ယောက်အတွက်
အရေးကြီးဆုံးသောပညာမှာ ရယ်မောတက်ဖို့မဟုတ်။ မေတ္တာထားတက် ဖို့လည်း မဟုတ်။
သေတတ်ဖို့သာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မဘယ်လိုသေသွားမလဲ။

ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ သေမင်းက ကျွန်မ မသိအောင် တိုးတိတ်စွာချဉ်းကပ်လာပြီး ဝါးခနဲ
မြှောက်လှန်ဆွဲ ခေါ်သွားလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သည်။ ယခုလို ကျွန်မဆီလာနေမှန်း
သိသိကြီးနှင့်ရှောင်တိမ်းပုန်းအောင်းရင်း သူ့မြေ သံကိုနားစွင့်နေရလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့ပေ။

ကျွန်မနှင့်သေမင်းအကြားတွင်ပိတ်ထားသောတံခါးတစ်ချပ်သာ ခြားလျက်ရှိတော့သည်။
အခုမှတော့ လပြည့်ဝန်းလဲမလာနှင့်တော့။

စကားနည်းနည်းပြောပြီး အမှာများများလုပ်တက်သူ၊ ရက်ရောလွယ်သော်လည်း
မက်မောရန် နှလုံးသား ဆိတ်သုဉ်းသူ၊ မျက်ရည်ကို နှမျောတွန့်တိုသူ၊ အလုပ်နှင့်ငွေအကြား
ဆက်သွယ်မှု၊ ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေအကြား ကိန်းဂဏန်း အပေါင်းအနုတ်များကို
မနိုင်မနင်းမကျွမ်းကျင်သူ၊ ငယ်စဉ်က ပထဝီဘာသာရပ်သင်ရစဉ် မြန်မာနိုင်
ငံမြေပုံကိုဆွဲတိုင်း ဧရာဝတီမြစ်ကို ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲ ဝင်သည့်အဆုံးပိုင်းမှ
မေခါးမလီခ မြစ်နှစ်သွယ်ဆုံ ရာ အစအထိ အောက်မှအထက်ပြောင်းပြန်ဆွဲလေ့ရှိသူ၊
ပုံပန်းသဏ္ဌန်ကြည့်တော့ ပါးလှစ်မလိုလိုနှင့် ထူအ၊ လှသူ၊ အသံထွက်မှန်အောင်ပင်
နာမည်မခေါ်တတ်သောပြင်သစ်ရုပ်ရှင် မင်းသား၏ ဓာပုံကို ညစဉ်နမ်းပြီးမှ
အိပ်ပျော်လေ့ရှိသူ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလောင်းကစားတစ်ခုအဖြစ် သဘောထားကာ
ရှိသမျှစည်းစိမ် အကုန် လောင်းကြေးတင်ရင်း ရုံးခဲ့သူ။

အဲဒီလိုခပ်အူအူမိန်းမအဖြစ် လူနေမှုဘဝပေဒေသသို့
အံစာတုံးတစ်ခုလိုကြံချခံလိုက်ရသောအခါ ကံကြ မွှာဆိုတာက ဘက်လိုက်တတ်သော
ဒိုင်လူကြီးတစ်ဦးပဲဖြစ်ခဲ့သည်။

(သုံး)

ကိုယ့်သေမင်းကိုမမြင်ဘူးလိုက်ပဲနဲ့ ကျွန်မ မသေချင်ပါ။ သေမင်းသည် ဘယ်လိုရုပ်ရည်မျိုး
ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌန် မျိုးရှိပါသနည်း။

ငယ်စဉ်ကကျန်းမာရေးဆေးခန်းသို့မကြာခဏသွားရဖူးသည်။
ဆေးပေးခန်းနံရံမှာချိတ်ထားသော ပိုစတာတစ်ခုသည်
ကျွန်မ၏အိမ်မက်ထဲထိလိုက်ပါခြောက်လှန့်ခဲ့သည်။
ကျောက်ရောဂါဖြစ်ပွားနေသောကလေး ငယ်တစ်ဦး (ထိုစဉ်က ကျွန်မအရွယ်ခန့်)
ကိုသူ့မိခင်၏လက်ထဲမှ ဇွတ်အတင်းလုယူဆွဲခေါ်သွားသော သေမင်း၏ ပုံဖြစ်လေသည်။
ကလေးသည် လက်ပိန်ပိန်၊ ခြေထောက်ပိန်ပိန်နှင့် ဗိုက်ပူကလေးဖြစ်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
ကျောက်အနာဖုများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ သေမင်းသည် ဝတ်ရုံမည်းမည်းကြီးကို
တရွတ်ဆွဲဝတ်ထားပြီး အရိုး ချည်းသက်သက်လက်ထဲမှာ လက်ကိုက်တုတ်လိုလို
နှင်တံလိုလို တုတ်ချောင်းတစ်ခုပါ၏။ သေမင်း၏ မျက်နှာမှာ
တော့အရိုးခြောက်မျက်နှာဖြစ်ပြီး ခေါင်းထက်မှာ အရုပ်ဆိုးလှသောဝက်ရံမည်းကြီးက
ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့သည်။ သေမင်း၏ နောက်ခပ်ဝေးဝေးမှာတော့ သင်းချိုင်းကုန်းတစ်ခုကို

မှန်ပျံ့မြင်နေခဲ့ရသည်။

နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာအထိ ထိုသေမင်း၏ရုပ်ပုံသည် ကျွန်မအာရုံတွင် စွဲထင်နေခဲ့သည်။

ကုသိုလ်ဇနကကံ၊ အကုသိုလ်ဇနကကံ၊ ကိုသိုလ် ကမ္မာနိမိတ်၊ အကုသိုလ်ကမ္မာနိမိတ်၊ ကုသိုလ် ဂတိနိ မိတ်၊ အကုသိုလ် ဂတိနိမိတ် မည်သည့်ကံဖြင့် မည်သည့်နိမိတ်ထင်၍ သေသည်ဖြစ်စေ သေသည်၏အခြားမဲ့၌ ဘာတွေဖြစ်နိုင်သနည်းဟု ကျွန်မစိတ်မဝင်စားပါ။ မရဏသန္ဓေဇာတင်နေချိန်၌ ကျွန်မ၏အာရုံတွင်ဘာတွေထင် မြင်လာနိုင်သည်ဟု ကျွန်မဘယ်နှယ်လုပ်ကြိုတင်သိနိုင်မည်နည်း။ နှင်းဆီဥယျာဉ်များ၊ ပိတောက်ပန်းများ၊ ကြည် လင်အေးမြသော်လည်း နက်ရိုင်းသောရေအိုင် စသည်တို့ကိုသေအံ့မှူးမှူး မြင်မိလျှင်တော့ ကောင်းရာသူဂတိလား ရမည့်နိမိတ်ပဲ။ မီးတောက်မီးလျှံများ၊ မီးခိုးများ၊ ကျွဲနက်ကြီးများ၊ ဆင်မည်းကြီးများနောက်ကလိုက်နေပါ သဖြင့် ပြေးလွှားနေရသည်ဟု သွေးရှူးသွေးတန်းထင်မြင်စွာ မောပန်းတုန်လှုပ်ရလျှင်တော့ မကောင်းသော အကုသိုလ် ဂတိနိမိတ်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရဏသန္ဓေဇာတင် တစ်ဝိထိမျှလောက်သော အသက်ကြွင်းကျန်နေသည့်အချိန်သို့ ရောက်လျှင်သေခြင်းကအလွန်နီးကပ်လျှက်ရှိပြီ။ ထို့နောက် သာမန်လူများတွင် တစ်ဝိထိလျှင် ဇောစုနစ်ကြိမ်ရှိ သော်လည်း ကျွန်မမှာတော့ ဇောငါးကြိမ်သာရှိတော့မည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသေမည်။ အလွန်ရှင်းလင်းပြတ်သား သောသေချင်းတရားဖြစ်ပါသည်။

ခက်နေသည်မှာ ကျွန်မအလွန်စိတ်ရှည်တက်သူဖြစ်ပါလျက် ယခုအချိန်တွင်အလွန် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ခပ်ဝေးဝေးမှဝတ်ရုံစ တရွတ်ဆွဲသံနှင့်အတူ တိုးတိတ်သောခြေသံဖွဖွကို ကျွန်မကြားနေရပါလျက် သူဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ၏တံခါးကိုချိုးဖျတ်၍ ဝင်မလာသေးသလဲ။

အေးစက်နေသောည၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်မ မတ်မတ်ရပ်နေခြင်းသည် လောကကိုပြစ်တင်မောင်းမဲရန် မဟုတ်၊ မျက်ရည်ခံထိုးတောင်းပန်ရန်လဲမဟုတ်၊ မျက်နှာချိုသွေးနှစ်သိမ့်ရန် လည်းမဟုတ်။ လောကကိုလောင်းကစားတစ်ခုကဲ့သို့ အနိုင်ပိုင်းသွားရအောင်လည်း ကျွန်မမှာအောင်နိုင်ခြင်း ဆိုတာမရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် ယခုအချိန်ထိ မည့်သူ့ကိုမျှမပြရသေးသော ဝှက်ဖဲတစ်ချပ် ကျွန်မရှိသေးသည်။

ကျွန်မ၏ စာများကို ဝေဖန်ရေးဆရာများ၊ မတောက်တခေါက်ဝေဖန်သူများ သူတို့အားလုံး ကော်ဖီနှင့်စိမ် သောက်ရန် ရေးခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ အနုပညာလောကမြင့်မားတိုးတက်ဖို့ ဘာညာကျွန်မ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် 'ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့စာရေးတာလဲ' ဟု

မေးလာသောအခါ ကျွန်မအိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်သွားခဲ့ရဖူးသည်။ ကျွန်မသည်
စာမရေးဘဲမနေနိုင်၍ ရေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ဦးနှောက်နှင့်
နှလုံးအိမ်ကိုအလိုလိုလိုက်သော လက်၏ ဖန်တီးမှုသက်သက်သာဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်မမည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်မပြောခဲ့ပါ။

(လေး)

ည၏ထောင့်ချိုးများတွင် ကောင်းကင်ဆီမှဖြာကျလာသော အလင်းရောက်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ
ပြုံးပြတ်ဝင်းလက် သွားတက်သော်လည်း ဘဝဆိုသည်မှာ ကြယ်ရောင်လက်သော
ညတစ်ည မဟုတ်ခဲ့ပါ။

[၁၉၈၉၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း]